

Arrest

nr. 203 483 van 3 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN BRAEKEL
Duboisstraat 48/2
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2017 houdende enerzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en beslissing waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BRAEKEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. C. DECORDIER, die loco advocaat Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 november 2017 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af (bijlage 13).

Op dezelfde dag legt hij de verzoeker een inreisverbod op voor drie jaar.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten en is als volgt gemotiveerd:

“(…) Aan de Heer

naam: C. S.,

voornaam: Humphrey

geboortedatum: 14.12.1977

geboorteplaats: Bota

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan andere misdrijven als mededader (informaticabedrog) feiten waarvoor hij op 23.05.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een niet gevangenisstraf van 15 maanden met onmiddellijke aanhouding.

Gezien de maatschappelijke impact aan deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Een inreisverbod van 2 jaar werd hem op 07.03.2016 betekend. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokken heeft geen officieel adres in België

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan andere misdrijven als mededader (informaticabedrog) feiten waarvoor hij op 23.05.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een niet gevangenisstraf van 15 maanden met onmiddellijke aanhouding.

Gezien de maatschappelijke impact aan deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart een kind en een broer in België te hebben . (zie het hoorplicht van 07.03.2016) Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. (...)”

De tweede bestreden beslissing betreft het inreisverbod en is als volgt gemotiveerd:

“(…) Aan de Heer :

naam: C. S.,

voornaam: Humphrey

geboortedatum: 14.12.1977

geboorteplaats: Bota

nationaliteit: Kameroen

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.11.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokken heeft geen officieel adres in België

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan andere misdrijven als mededader (informaticabedrog) feiten waarvoor hij op 23.05.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een niet gevangenisstraf van 15 maanden met onmiddellijke aanhouding.

Gezien de maatschappelijke impact aan deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart een kind en een broer in België te hebben. (zie het hoorplicht van 07.03.2016) Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan andere misdrijven als mededader (informaticabedrog) feiten waarvoor hij op 23.05.2017 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een niet gevangenisstraf van 15 maanden met onmiddellijke aanhouding.

Gezien de maatschappelijke impact aan deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve werpt de Raad een exceptie van niet-ontvankelijkheid op voor zover het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij beschikking van 2 maart 2018 werd de partijen gevraagd om met toepassing van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.

In antwoord op deze beschikking heeft de verweerder informatie overgemaakt waaruit blijkt dat de verzoeker op 9 maart 2018 werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst.

De partijen betwisten niet dat de verzoeker op 9 maart 2018 werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst. Daarom moet worden vastgesteld dat er uitvoering werd gegeven aan de eerste bestreden

beslissing waardoor blijkt dat deze beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat het beroep zonder voorwerp is geworden voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

De raadvrouw van de verzoeker stelt zich te gedragen naar de wijsheid en merkt op dat de verzoeker een zontje heeft en gedurende 3 jaar geen omgangsrecht kan hebben indien het inreisverbod niet vernietigd wordt. Tot slot merkt zij op dat er een nieuwe procedure om een omgangsrecht te verkrijgen is opgestart. De verweerder merkt op dat de verzoeker veroordeeld is tot 15 maanden gevangenisstraf.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Het beroep zal verder enkel worden behandeld voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het inreisverbod.

2.2.1. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen eveneens een exceptie op van niet-ontvankelijkheid ten aanzien van het inreisverbod.

De exceptie wordt als volgt uiteengezet:

“Verzoeker staat onder een definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijnde inreisverbod en werd reeds bevolen om het grondgebied te verlaten.

Hij toont niet aan wat het belang is bij een eventuele vernietiging van de bijlage 13 en bijlage 13sexies van 14 november 2017, nu die eventuele vernietiging niet tot gevolg heeft dat hij geen gevolg dient te geven aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten en het definitief aanwezig zijnde inreisverbod.”

2.2.2. De Raad stelt vast dat het feit dat de verzoeker nog onder een inreisverbod met een termijn van twee jaar staat dat hem op 7 maart 2016 werd betekend, niet betekent dat hij zijn belang bij het aanvechten van het huidige inreisverbod zou verliezen. Het huidige inreisverbod geldt voor een termijn van drie jaar en is beginnen te lopen vanaf de datum waarop de verzoeker van het grondgebied werd verwijderd met name op 9 maart 2018, waardoor het inreisverbod duidelijk rechtsgevolgen heeft voor de verzoeker. Zo het inreisverbod zou worden vernietigd, kan de verzoeker meteen de nodige procedures opstarten met het oog op het verkrijgen van een verblijf in België, wat niet mogelijk is zolang hij onder een inreisverbod staat.

De verzoeker heeft wel degelijk belang bij het aanvechten van het inreisverbod van 14 november 2017.

De middelen worden verder dan ook behandeld voor zover ze gericht zijn tegen het inreisverbod van 14 november 2017.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker wijst erop dat hij een zoon heeft in België. Hij stelt dat hij door de bestreden beslissing zijn zoon gedurende drie jaar niet zal kunnen zien. Hij vervolgt dat hij reeds jaren een goede band met zijn zoon wenst op te bouwen maar dat dit bemoeilijkt wordt door de moeder. Hij stelt een procedure te zullen inleiden voor de Familierechtbank om de naamsverandering van het kind te verkrijgen, alsook om een omgangsrecht te verwezenlijken.

De verzoeker vervolgt dat de afweging van de verweerder niet gebaseerd is op correcte feiten. De verweerder baseert zich op een veroordeling bij verstek van 23 mei 2017. De verzoeker stelt dat hij verzet heeft aangetekend tegen dit vonnis op 23 mei 2017 en dit nadat hij in de gevangenis op de hoogte werd gesteld van de reden van zijn opsluiting. Op 14 november 2017 werd hij in vrijheid gesteld. De zaak wordt in voortzetting gezet op 23 januari 2018. De verzoeker stipt aan dat er dus geen definitief vonnis is. Hij stelt onschuldig te zijn. Hij meent dat de verweerder voorloopt op de feiten en nog niet kan stellen dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde. Aldus is hij van oordeel dat de inmenging in zijn privéleven niet gerechtvaardigd is.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het inreisverbod aan de verzoeker werd opgelegd omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd opgelegd. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet

stelt: *“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.”* Aldus heeft de verwerende partij in een dergelijk geval de verplichting om een inreisverbod op te leggen. Wat de duur van het inreisverbod betreft, blijkt uit het voormelde dat deze maximum 3 jaar bedraagt. In casu stelt verzoeker dat de duur van drie jaar een schending inhoudt van zijn privéleven met zijn kind en dat deze inmenging niet gerechtvaardigd is.

De verwerende partij erkent dat de verzoeker een privéleven heeft in België doordat hij de ouder is van een Belgisch kind en doordat hij een broer heeft die in België woont.

De verweerder stelt dat een inmenging in het privéleven wel gerechtvaardigd is omwille van de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. De verweerder wijst hierbij op de veroordeling door de correctionele rechtbank waarbij de verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met onmiddellijke aanhouding. De verweerder is van oordeel dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan laten gelden.

De verzoeker ontkent niet dat hij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank, maar stelt onschuldig te zijn. Hij heeft verzet aangetekend tegen deze veroordeling en beroept zich op het vermoeden van onschuld.

De Raad stelt dat het feit dat het vonnis van de correctionele rechtbank nog geen definitief vonnis is, de verweerder niet verhindert om op grond van de reeds bestaande feitelijke gegevens een eigen standpunt in te nemen en hiermee rekening te houden wanneer hij verblijfsrechtelijke maatregelen neemt. Het feit dat de verzoeker verzet heeft aangetekend tegen de strafrechtelijke veroordeling doet geen afbreuk aan de beoordelingsmarge die het bestuur heeft om verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen aan deze veroordeling.

Mocht verzoeker vrijgesproken worden, dan staat het hem vrij om vanuit het herkomstland de opheffing of de opschorting aan te vragen van het inreisverbod. Hoe dan ook betekent zulks dan nog niet dat hij over een recht op terugkeer naar België zou beschikken, aangezien de verzoeker nooit een verblijfsrecht heeft gehad in België.

Hierbij kan ook nog worden gewezen op het arrest van 8 april 2008 van het EHRM in de zaak *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk* waarin het EHRM oordeelt, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat de verzoeker op heden geen omgangsrecht heeft met zijn kind. Het is geheel niet duidelijk of de verzoeker op heden zelfs contact heeft met zijn kind. Hij brengt hiervan niet het minste begin van bewijs bij. Zoals hij zelf stelt *“zal eerstdaags een nieuwe procedure voor de familierechtbank worden ingesteld”*. Mocht hij een omgangsrecht verkrijgen dan kan de verzoeker nadat hij de opheffing of de opschorting van het inreisverbod heeft aangevraagd in het herkomstland, de nodige stappen ondernemen om binnenkomstdocumenten aan te vragen voor België met het oog op een gezinshereniging met zijn kind.

Met zijn betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de belangenafweging disproportioneel zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 6.2 van het EVRM.

De verzoeker stelt dat hij onschuldig is en dat hij dit kan aantonen, zodat het verstekvonnis dient hervormd te worden. Indien de beslissing niet vernietigd wordt dan moet hij de gevolgen dragen die voortkomen uit een niet definitief vonnis. De verzoeker meent dat de verweerder pas mag rekening

houden met het vonnis als het kracht van gewijsde heeft. Hij betoogt dat de verweerder in kennis was van het verzet dat hij heeft aangetekend.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 6 van het EVRM, dat het recht op een eerlijk proces waarborgt. Het is echter vaste rechtspraak dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied van vreemdelingen niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben terwijl artikel 6 van het EVRM betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken (EHRM (GK) 5 oktober 2000, Maaouia/Frankrijk, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, Mamatkulov en Askorov/Turkije; EHRM 14 februari 2008, Hussain/Roemenië, §98; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B.24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.; RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Een schending van artikel 6 van het EVRM kan dan ook niet dienstig worden opgeworpen daar de thans bestreden beslissing niet kadert in het burgerlijk recht of strafrecht.

Het tweede middel is onontvankelijk.

In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsvereiste vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Daarnaast voert hij ook nog de schending aan van het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoeker meent dat de motivering onjuist is of minstens onvolledig is en dit omdat de verweerder zich baseert op een vonnis waartegen verzet werd aangetekend. Hij meent dat de verweerder op zijn minst had moeten vermelden dat er verzet was aangetekend.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit de inhoud van het derde middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Waar hij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert de verzoeker in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het derde middel wordt verder vanuit dit oogpunt besproken.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Zowel bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Zoals reeds werd aangegeven in de bespreking van het eerste middel betwist de verzoeker niet dat hij werd veroordeeld. Het feit dat het vonnis van de correctionele rechtbank nog geen definitief vonnis is,

verhindert de verweerder niet om op grond van de reeds bestaande feitelijke gegevens een eigen standpunt in te nemen en hiermee rekening te houden wanneer hij verblijfsrechtelijke maatregelen neemt. Het feit dat de verzoeker verzet heeft aangetekend tegen de strafrechtelijke veroordeling doet geen afbreuk aan de beoordelingsmarge die het bestuur heeft om verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen aan deze veroordeling. De melding in de bestreden beslissing dat de verzoeker verzet heeft aangetekend is dan ook overtuigend.

Met zijn betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de motivering onjuist of onvolledig is.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU